

Némi póreparádé még.

Valmont az egyetemi éveiben tanult meg sísélni. Donovaly-i sítáborban sajátította el a télisport fortélyait. Hamar ráérezett a technikára, már a harmadik napon emberpróbáló szakaszokon siklott alá.

A sísportot olyannyira megszerette, hogy többször is csatlakozott a gimnázium évenként szervezett sítáborához, illetve a téli szünetekben elutazott valamelyik közeli vagy távolabbi ország hegyvidékére, ahol felhőtlenül hódolhatott a havas szenvedélyének. Kedvelte a változatosságot, újabb és újabb lesikló pályákat kívánt megismerni. Ezért általában két-három esztendőként másik célállomást választott. Síelt Ótátrafüreden, a Csorba-tónál, Lomnicon, Erdélyben a brassói lejtőkön, Ausztriában – például Gerlitzben –, az Alpok olaszországi szakaszán, Szlovéniában és Dél-Franciaországban. A francia síparadicsom valósággal elkápráztatta a panorámás pályaszállás, az éjszakai sportlehetőség, a pazar vendéglátás miatt, a csaknem hetven kilométeres össztávolságról nem is beszélve. A tanuló pályától kezdve a kék, piros, fekete jelzésű szakaszokon túl lehetősége nyílt siratófal kipróbálására is. Mint közismert, a siratófal szerfeletti meredekségű, többségében jeges hupniktól tarkálló. Hajlékony csípő- meg térdrugókkal kell rendelkezni annak, aki esés nélkül meg tudja tenni a távot a tetőtől az alsó részig.

Valmont az utóbbi években a fenti üdülőhelyen áldozott az örömeinek. Egy hétig élvezte a mozgás testet-lelket megújító hatását. Olykor-olykor valamelyik barátnőjével, máskor egyedül vágott neki az útnak. A léceket autója tetőcsomagtartójára kötözte, hólánc került a kerekre, és készen állt az indulásra. Hét nap múltán frissen, kipihenten, feltöltődve érkezett haza.

– Így azért kibírom június végéig – szokta megjegyezni.

Egyik alkalommal közbülső, középmagas szakaszon "Naturiste" feliratú táblát pillantott meg. Kíváncsiságból a tábla mögötti északnyugati lejtőn eresztette alá a léceket, s az első kanyar után meglepetésszerű látvány tárult a szeme elé. Ruhátlan sísélők szlalomoztak a völgy irányába. Paradicsom a síparadicsomban! Ő is levetette a sajátját, a hátizsákjával együtt a nudista sísélők táskái, ruhái mellé rakta, majd követte a mellette elsuhanó pucér alakot. Három kilométer után ért véget a nudisták útja, csákányos felvonóval lehetett visszajutni a kiindulási pontra. Perzselt a nap, a szélcsendes időben még póre állapotában is izzadt. A hagyományos sípályákon sportolók nem láthatták a naturistákat, mert a tábla mögötti emelkedő után kezdődött csak az ő világuk.

Anita nem rajongott a téli évszakért, de barátja elbeszélése, sísélés iránti lelkesedése magával ragadta, és elhatározták: együtt is ellátogatnak a nevezetes pihenőhelyre. A lány mindenféle cseles magyarázattal vette rá a szüleit: engedjék el Franciaországba. Azt füllentette, hogy a barátnőjével meg azok ismerőseivel vesznek részt a túrán. Két kocsival mennek, nyolcan lesznek összesen.

Az alapvető technikai elemeket gyorsan megtanulta, bár az első napon csak esett-kelt. Másnap viszont teljesen váratlanul megabiztosan állt már a talpakon, estefelé figurázott is: egy lécen siklás, végig tartott gyors tempó után a megállásnál párhuzamos léccel kemény, havat fröcskölő fékezés. A negyedik napon Valmont elvitte a "Naturiste" feliratú tábla mögötti pályára. A diáklánynak tetszett a látvány, és hamarosan anyaszülten cikáztak a hegláb irányába. Lecsúsztak, felvonóztak, siklottak, a csákánnyal visszakapaszkodtak, míg el nem fáradtak:

– Légy szíves, kend be a hátamat! – kérte a férfit, felé nyújtva a naptejet. – Azt hiszem, leégttem.

Valmont teljesítette a kérést, majd megették a szendvicsüket, ráhúztak a teás flakonra. Anita virgonckodni kezdett, hógolyót gyúrt, a tanár urat dobálta. Más se kellett a lovagjának, többszörösen viszonzta a tüzet. A tanítvány az oktató botját célozta, mondani sem kell, nem a síbotját. Kacagtak, évődtek, viháncoltak. Aztán Valmont elkapta a szerelme derekát, megemelte a pucér testét, és beledöntötte a méteres fehérségbe. Egy hócsomót nyomott a lány fenekébe, aki visítva nevetett.

Abban a másodpercben kanyarodott el mellettük egy harminc körüli férfi és partnere. Öltözetük: pomponos sísapka, a hölgy nyakában zöld csíkos sál masnisra kötve. A nemes testrészbokrának cserjéi között hópelyhecskék mosolyogtak. Amint Valmont-ék mellett elszáguldtak, a férfi mindkét síbotját felemelve széles vigyorral kiáltotta:

– Carpe diem!

Aztán a hirtelen fordulat miatt elvesztette az egyensúlyát, az egyik síléc eleje felemelkedett, a másik oldalirányba fordult, ő pedig nagy sebességgel fejjel a sípálya melletti hófalba fúródott. Szőrös "arcképmása" valamint sítalpai az égnek meredtek. Abban a pillanatban Anita és Valmont felpattant, együtt harsogták válaszukat a felbukott nudista sítársnak:

– Carpe diem!!!

Csillagfényes nyár eleji kora estén szereplőink a városszéli parkerdőben a magasra nőtt bozótos takarásában Valmont kocsjában ölelkeztek.

– Olyan csodálatos az este – jegyezte meg a lány. – Legszívesebben csupaszon sétálgatnék az erdőben.

Kisvártatva folytatta:

– Olyan izgatónak lenne, ha most kiszállnék, te meg elhajtánál.

– Normális vagy? – hökkent meg a férfi. Pucéran akarsz hazamenni?

– Azt nem, de a közeli utcában tehetnél egy kört, aztán visszajönnél. Úgyse jár erre senki. Annyira izgi lenne! Meztelenül a szabadban, egyedül, nyári csillagfényben!

A tanár úr ugyan vonakodva, de beleegyezett:

– Rendben, de két perc múlva itt vagyok, mert a végén még valami kanos medve berángat a barlangjába.

A tanítvány egy szál semmiben szállt ki, a férfi elhajtott. Még a közeli kanyarig sem ért, amikor a másik irányból, a felső úton, ahol sosem szokott gépjármű közlekedni, rendőrautó bukkant fel. A benne ülő két rendőr egyből észrevette a meztelen lányt, mielőtt a bokrok árnyékába húzódhatott volna. Rögtön a parkoló közepére kanyarodtak, s megdöbbenve szemlélték a póre személyt:

– Hölgyem! Mit csinál itt az erdőben ruha nélkül? – kérdezte az idősebbik.

Anita zavarában nem tudott válaszolni, az intim helyeket a kezeivel próbálta takargatni. Az ősz hajú idősebb rendőr ötven körüli, a fiatalabb huszonöt lehetett. Az öregebb Cumisnak szólította az ifjabbat, az utóbbi Apónak a másikat.

– Kérem, válaszoljon! Gondolom, személyigazolvány nincs önnél!

– Niiincs! – dadogta a ruhátlan, a fogai vacogtak.

– Kérem, szálljon be a kocsiba, be kell önt vinnünk! Közérkölcse elleni kihágást követett el.

A fiatal rendőr kinyitotta a hátsó ajtót. Anita beszállt.

– Az ülésen talál egy plédet. Terítse magára, ha fázik!

Nem indultak egyből, vártak keveset.

– Mielőtt elindulnánk, mesélje el, mi történt valójában! Segíteni szeretnénk.

Lassan gördültek a lány szavai, szaggatottan beszélt:

– A barátommal... össze... összekaptunk. Itt hagyott.

Apó intett a szemével, a fiatal begyújtotta a motort:

– Ha beértünk az őrre, panaszt tehet ellene.

Két kanyart tettek meg, amikor Anita siránkozó hangon ismét megszólalt:

– Rendőr bácsik! Szépen kérem, ne vigyenek be! Nem lakom innen messze. Ha a következő utcán lefordulnak, éppen a mi házunk elé érünk.

– Nem tehetjük, hölgyem! Ütközne a szabállyal.

Aztán Apó szinte észrevétlenül megérintette Cumis kézfejét, és finoman jelezte, állítsa meg az autót. Félrekanyarodtak, megálltak. A diáklány nem hallotta, miről suttognak, ám

megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a lakóházuk irányába folytatják az utat. Leparkoltak a sötét kertajtó előtt.

– Biztosan nem kíván bejelentést tenni?

– Nem kívánok.

– Akkor menjen be a házba. Siessen, meg ne fázzon!

– Köszönöm! – rebegte a pucér lány.

Kiszállt az autóból. Az idősebb rendőr még utánaszólt:

– Máskor azért vegyen fel valamit, ha erdei kirándulásra szottyanna kedve!

Nézték a kertajtó felé haladó ruhátlan alakot. Azután hajtottak csak el, hogy Anita az udvarba lépett.

– Nem kell senkinek se említeni, Cumis – mondta az idősebb rendőr. Segítésképpen, jó szándékból mi is követhetünk el apró, nem főbenjáró szabálytalanságot.

Néhány pillanat múlva folytatta:

– Az iskolájában megtudhatná valamelyik tanára. Szegény lányt csúnyán meghurcolnák miatta! Annak a piszkos gazembernek viszont, aki anyaszülten itt hagyta szerencsétlent a rengetegben, egyenként verném ki a fogait a gumibotommal. Biztos valami korodbeli hülyegyerek lehetett. Az ilyen lányokhoz annyi idős férfi passzolna, mint én. Vigyáznék rá, óvnám, a tenyereimen hordoznám. Nem lökném ki meztelenül a sötét éjszakába.

Ekkor szólalt meg először a fiatal kövér:

– Álmodj, Apó, álmodj!

Apó fejezte be a dialógust:

– Azt meg kell hagyni, szenzációsan jó a segge!

Anita halkán osont végig az udvaron, majd a cseresznyefa ágain az emeleti teraszra kapaszkodott. Átmászott a korláton, belépett az üveges ajtón. Épp felkapcsolta a villanyt, amikor nyílt a szobaajtó, és Kinga lépett be rajta. Kitágult szemekkel bámult a nővére:

– Miért vagy meztelen?

– Fürödtem, most jöttem ki a fürdőszobából.

– Hol voltál eddig? Már egyszer kerestelek! Nem voltál itt!

– Hülye vagy! Gondolod, pucéran szálldostam a levegőben, aztán berepültem az ablakon? – torkollta le Anita.

– Pedig tényleg nem voltál itt.

– A lényeg, hogy most itt vagyok. Mit akarsz ?

– Segíts a matekot megcsinálni!

– Oké! Várj meg a nappaliban, mindjárt jövök! Anyáék hol vannak?

– Elmentek a Tescóba. Előtte kerestek, mert magukkal akartak vinni, hogy segíts nekik pakolni.

Végül kimagyarázta magát, bár a kishúga tudta, a testvére nem mondott igazat, se neki, se a szüleinek.

Elmúlt öt év. Valmont Lillával, Anita volt osztálytársnőjével találkozott össze a belvárosban. Szóba elegyedtek:

– Tanár úr! Semmit se változott – örvendezett a régi ismerős. Hogy tartja magát ennyire fiatalosan, illetve ki tartja karban?

Vidáman mosolygott. A volt oktatója derűsen válaszolt:

– Biogyümölcs, nyers zöldségek mindennap, sok sport és a szerelem! – kacsintott egyet.

Beszélgettek a régi esztendőkről, az eltelt évek eseményeiről, az osztálytársakról, kivel mi történt, kit hova sodort az idők szele. Lilla mesélte, hogy már osztálytalálkozót is szerveztek, de a társaságnak csak a fele jött el. Főleg a külföldön dolgozók nem vettek részt a vacsorával egybekötött eseményen. Sorra számolt be a diáktársakról. Anita is szóba került:

– Ő se jelent meg a találkozón. A többiek azt mesélték, hogy elkezdte az egyetemet, de két év után ott hagyta. Valameddig Franciaországban dolgozott, utána meg itthon, a fordító irodán. A jelenlegi dolgairól nem tudok semmit, illetve valaki azt mondta: összeállt egy kövér rendőrrel.

Szád Kristóf - Valmont tanár úr, mikor korrepetálunk?

Minden jog fenntartva 2024

Az oldalt a [Webnode](#) működteti [Sütik](#)

[Ez a weboldal a Webnode segítségével készült. Készítsd el a sajátodat ingyenesen még ma!Kezdd el](#)

Sütiket használunk, hogy biztosítsuk a weboldal megfelelő működését és biztonságát, valamint hogy a lehető legjobb felhasználói élményt kínáljuk Neked.

Csak a legszükségesebbek elfogadása Összes elfogadása